Η ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ (3): Σταχυολογήματα (Όσιος Σεραφείμ του Σάρωφ)

Date : 2 Ιουλίου, 2014

Πρόλογος

Τρεις είναι οι αγιότερες
και πιο οσιακές μορφές της Ορθοδοξίας του Βορρά, ο **Άγιος Θεοδόσιος του Κιέβου**, ο **Άγιος**
Σέργιος του Ραντονέζ και ο **Άγιος**
Σεραφείμ του Σάρωφ, τρία αστέρια ολοφώτεινα στο στερέωμα της Ρωσικής Ορθοδοξίας.
Ο **Άγιος Σεραφείμ**, νεώτερος των άλλων, έζησε, έδρασε και έλαμψε τον
18ον και 19ον αιώνα (1759— 1833). Γεννήθηκε στις 19 Ιουλίου του 1759 στην πόλη Κούρσκ και παρέμεινε εκεί μέχρι το 18ο έτος της ηλικίας του. Στην ηλικία αυτή πήρε τη γενναία απόφαση να αφοσιωθεί ολόψυχα στο Θεό και οδήγησε τα βήματα του στο Μοναστήρι του Σάρωφ.
Στην μοναχική του κουρά
ονομάσθηκε Σεραφείμ — προηγουμένως είχε το όνομα Πρόχορος. Ένα έτος αργότερα χειροτονήθηκε Διάκονος και μετά έξι χρόνια, σε ηλικία
34 ετών, Ιερεύς. Όταν λειτουργούσε, πετούσε στα ουράνια, και πολλές φορές αξιωνόταν να βλέπει θαυμαστά οράματα και να ακούει αγγελικές μελωδίες.
Διψώντας να πλησιάσει
περισσότερο τον Θεό παρακάλεσε να αποσυρθεί σε μια ερημική περιοχή. Έλαβε από τη Μονή την άδεια και επί πέντε χρόνια αφοσιώθηκε στη σιωπή, στην άσκηση, στην έντονη προσευχή. Βαθειά μέσα στο δάσος αγωνιζόταν να ανεβαίνει ημέρα με την ημέρα την κλίμακα που οδηγεί στον Ουρανό. Τότε έκανε και την γνωστή άσκηση, τις «χίλιες νύχτες προσευχής». Ανεβασμένος σε μια μεγάλη πέτρα επί χίλιες νύχτες ξαγρύπνησε προσευχόμενος.
Μαζί με την προσευχή
διάβαζε ακατάπαυστα την Αγία Γραφή. «Πρέπει να τρέφεις, έλεγε, την ψυχή με τον λόγον του Θεού, διότι ο λόγος του Θεού είναι ο «άρτος των αγγέλων». Με αυτόν πρέπει να τρέφονται οι ψυχές που αγαπούν με πάθος τον Θεόν». Ευλαβείτο αφάνταστα την Θεοτόκο. Στο πρόσωπό Της εύρισκε ανέκφραστη πνευματική αγαλλίαση. Έλεγε συχνά, «η Παναγία είναι η χαρά, η μεγαλύτερη απ' όλες τις χαρές».
Με τις τόσες προσευχές και
μελέτες και ασκήσεις έγινε κατοικητήριο του Αγίου Πνεύματος, γεμάτος χάρη και σοφία και πνευματική δύναμη. Απέκτησε φήμη αγίου και φωτισμένου ανδρός και ο κόσμος έτρεχε κοντά του να ξεδιψάσει. Στην αρχή απέφευγε τον κόσμο, αλλά

αργότερα,
το 1815, σε ηλικία 56 ετών, κατόπιν οράματος και προσταγής της Θεοτόκου, άνοιξε το κελλί του και δεχόταν τους πάντας. Τώρα πια άρχισε το έργο του «στάρετς», του πνευματικού καθοδηγητού.
Η δράση του ως «στάρετς»
υπήρξε καταπληκτική. Εκατοντάδες χιλιάδες κόσμος έτρεχε κοντά του. Αναρίθμητες ψυχές πήγαιναν να βρουν σ' αυτόν τη γαλήνη, τη χάρη, τη σωτηρία. Και όσοι δεν μπορούσαν να φθάσουν μέχρι το κελλί του, τον κατέκλυζαν με επιστολές.
Οι επισκέπτες του εγύριζαν
άλλοι άνθρωποι. Καθώς προσευχόταν γι' αυτούς, καθώς τους ευλογούσε με το σημείο του Σταυρού, καθώς εμύρωνε το μέτωπό τους με λάδι από την κανδήλα της Παναγίας,
καθώς τους έδινε πνευματικές συμβουλές, μια μυστική δύναμη απλωνόταν στις ψυχές
τους. «Οποιοσδήποτε ερχόταν στον στάρετς Σεραφείμ, ένοιωθε να τον εγγίζει η θεϊκή φλόγα που υπήρχε σ' αυτόν και να αγκαλιάζει την ψυχή του». Σ' όλους εμοίραζε ειρήνη, χαρά, θεϊκές ευλογίες.
Συνιστούσε συχνά την
ειρήνη: «Απόκτησε την πνευματική ειρήνη και τότε χίλιες ψυχές ολόγυρα σου θα βρουν τη λύτρωση». Σχετικά με τον προορισμό μας εδίδασκε: «Σκοπός του ανθρώπινου βίου είναι να αποκτήσουμε μέσα μας το Άγιον Πνεύμα». Μιλούσε πολύ για την Ανάσταση του Χριστού. Χαιρετούσε τους επισκέπτες του με τα λόγια: «Χαρά μου, Χριστός ανέστη»! Και κάθε φορά που κοινωνούσε, απήγγελλε τον πασχαλινό κανόνα «Αναστάσεως ημέρα...».
Για τα πνευματικά
χαρίσματα που είχε, τι να πρωτοαναφέρουμε; Το μάτι του διέσχιζε τα βάθη των καρδιών. Είχε βλέμμα προφήτου. Προέβλεπε τα μέλλοντα. Απαντούσε σε επιστολές, χωρίς να τις ανοίξει, γιατί εγνώριζε το περιεχόμενο τους. Ήταν ακόμη και θαυματουργός. Εσκόρπιζε θεραπείες σε αρρώστους. Πολλές φορές το πρόσωπό του άστραφτε σαν ήλιος. Και μέσα στο δάσος, όταν ασκήτευε, είχε φιλίες με τα άγρια πουλιά και ζώα, και μάλιστα με μια πελώρια αρκούδα, που κάθε ήμερα ερχόταν να φιλοξενηθεί κοντά του! Ζωή προπτωτική, παραδεισένια!
Το πέρασμά του από τη γη
θα μείνει αξέχαστο. Η Εκκλησία του Χριστού λίγες παρόμοιες μορφές εγνώρισε. Τα λόγια του και τα έργα του θα δυναμώνουν πάντα τους πιστούς.
Ο θάνατός του υπήρξε
οσιακός. Ευρέθηκε (2 Ιανουαρίου τον 1833) νεκρός, γονατισμένος, με τα μάτια του προσηλωμένα στην εικόνα της Θεοτόκου, ενώ την προηγουμένη ημέρα είχε κοινωνήσει των Αχράντων Μυστηρίων και είχε αποχαιρετήσει τους πατέρες του Μοναστηριού.
Άγιος ανεκηρύχθη επίσημα το 1903. Εορτάζει στις 2 Ιανουαρίου και στις 19 Ιουλίου. Η αγιότης του γίνεται συν τω χρόνω γνωστή σ' όλο το χριστιανικό

κόσμο.
Οι πρεσβείες του είθε να
μας ενισχύουν στο δρόμο της ζωής μας και το παράδειγμά του ας μας εμπνέει.

Διαβάστε ολόκληρο το κείμενο πατώντας εδώ